

Fortsættelse af første Behandling af det Kongelige Budskab om Arvesølgen af 4de Dec- tober f. A.

Mødet hævet Kl. 4½.

6te Møde.

Mandagen d. 21. Mars.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Efter Dagsordenen fortsættes 1ste Behandling af Sagen om det kongelige Budskab angaaende Arvesølgen. Den ærede Premierminister har Ordet.

Premierministeren: Ved de Bemærkninger, jeg idag skal tillade mig at fremsætte, skal jeg bestræbe mig for at bringe, som jeg troer, jeg kan udtrykke mig, Discussionen tilbage til det Standpunkt, som forekommer mig at være det rette, og som jeg troer indtil en vis Grad er blevet forladt under de tidligere Debatter. Det, som foreligger, er Antagelsen eller Forkastelsen af det kongelige Budskab. Det kongelige Budskab er en Hæ- lighed. Efterat Kongen har erklæret i det aller- høieste Budskab, hvorledes det er blevet ham muligt at fremsætte det Forslag, som er fremsat, saa indeholder det et Forslag til Ind- førelsen af en ny Arveorden og en dertil svarende Ophævelse af den tidligere. Dersom der nu i dette Forslag var Noget, som stred imod de Statsacter, som ere paaberaabte i det kongelige Budskab, saa er det tiensynligt, at det kongelige Forslag ikke vilde være tilstrækkeligt begrundet; dersom der derimod ikke er Noget, som strider imod de paaberaabte Statsacter, saa kan man ikke fra disse hente nogen Grund til at nægte Anta- gelsen af det kongelige Budskab, men maatte hente sin Grund hertil fra andre Betragning-

ger end selve Statsacterne. Kongens Forslag er ingenlunde en Statsact, saaledes som Trac- taten, om hvis Redaction Hs. Majestæts Re- gjering maatte være kommen overeens med fremmede Cabinetter, — ingenlunde! En Re- daction af det kongelige Forslag maa nødven- digviis være i Harmonie med Statsacterne, ikke i Strid med dem; men iøvrigt maa den være bestemt efter det, som Kongen og Kon- gens Regjering har fundet at være det Rig- tigste og for Landet Nyttigste. Det er ikke hermed min Mening at sige, at der i det kon- gelige Budskab virkelig ligger noget Mere end i Statsacterne; jeg har tilladt mig i mine tidligere Foredrag at betegne, at dette ikke er min Mening. Men jeg vil blot anføre, at, om man endogsaa med Argumenter kunde godtg- jøre, at det kongelige Budskab i en eller an- den Henseende gik videre end Statsacterne, skjøndt ikke imod dem, saa vilde det ikke der- med være givet, at Kongens Budskab i det Hele eller for nogen Deel var forkasteligt; dette maatte støttes paa andre Hensyn, paa Hensyn til Budskabets eget Indhold.

Naar den Statsact, som Budskabet nær- mest maa slutte sig til, nemlig Tractaten i London af 8de Mai, tilfuger europæisk Aner- kjendelse for den Droning af Arvesølgen, som Hs. Majestæt vil udgive — saaledes er Ud- trykket — saa er det dermed overladt Kongen at ordne Arvesølgen paa den Maade, han vil, naar den ikke strider imod Tractaten; Ord- ningen bliver altsaa et indre Anliggende for Landet, imellem Kongen og hans Folk eller dets Repræsentation. Naar i Tractaten Inte- gritetsprincippet ansees for permanent, og der i Tractaten angives det Mid- del, hvor- ved denne Permanents skal sikkes, nemlig Dvindersnes Udelukkelse og en vis Linies Ud- gang til Thronfølgen, saa synes det at følge ligefrem deraf, saaledes som Ministeriet har antaget, at Arvesølgeprincippet, nemlig det reent agnatiske, maa have samme Perma- nents som selve Integriteten.

Men der er, som jeg tidligere har tilladt mig at fremhæve, mange Betragtninger, som ogsaa have bevæget Kongen til at gribe netop denne Lankegang, og, saavidt det stod i den Kongelige Regjerings Magt ved Redactionen